

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VIII

Το φώς της Ψυχής

Κυρίαρχο στοιχείο της Αριστοτελικής ψυχής είναι το φως. Όπως όμως εξετάσαμε την ψυχή των φυτών, των ζώων και των ανθρώπων, πρέπει στη συνέχεια να αναζητήσουμε την ύπαρξη ψυχής της γης, του ηλιακού μας συστήματος, του γαλαξία μας, του κόσμου και του σύμπαντος.

Ο Αριστοτέλης ισχυρίζεται πως αρχή για κάθε απόδειξη είναι η ουσία. Η ουσία είναι αποτέλεσμα του περιεχομένου μιας ζητούμενης απόδειξης. Το περιεχόμενο της ουσίας της γης, του ηλιακού μας συστήματος, του γαλαξία μας, του κόσμου και του σύμπαντος είναι η πειθαρχία τους στους μαθηματικούς κανόνες και τις γεωμετρικές σειρές που ακολουθούν μέσω της κίνησης για να συγκροτούν την παγκόσμια αρμονία. Η παγκόσμια αρμονία υπάρχει, γιατί υπάρχει η ψυχή του σύμπαντος.

Άρα, η εντελέχεια του σύμπαντος είναι η ψυχή του.

Ο ορισμός ότι η γη και το σύμπαν είναι έμψυχα, σε ταύτιση, ότι και ο άνθρωπος είναι έμψυχος, μας δίνουν το γενικό συμπέρασμα ότι η ψυχή του ανθρώπου, της γης και του σύμπαντος είναι σύμφυτες με την έννοια της κοινής εντελέχειας σε μια παγκόσμια ψυχική κοινότητα.

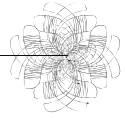
Σ' αυτό το συμβατικό πίνακα βλέπουμε τον άνθρωπο που αποτελείται από ύλη και πνεύμα, δηλαδή ψυχή, μέσα σ' ένα σύμπαν που κι αυτό αποτελείται από ύλη και πνεύμα, δηλαδή ψυχή. Επειδή το υλικό της ψυχής του ανθρώπου και της ψυχής του σύμπαντος είναι κοινό, δηλαδή το φως με τις πιο εκλεπτυσμένες επιδόσεις των χρωμάτων που αποδίδουν το περιεχόμενό του, μπορούμε να θεωρήσουμε ότι η ψυχή του ανθρώπου είναι μέρος της ψυχής του όλου, δηλαδή του παντός.

Με βάση την εντελέχεια του Αριστοτέλη, που σε κάθε περίπτωση έχει διτή σημασία, άλλοτε δηλαδή είναι η **“γνώση”** και άλλοτε η **“άσκηση της γνώσης”**, έχουμε το δικαίωμα να υποθέσουμε ότι το σύμπαν έχει μία αιώνια σταθερή κατάσταση που αφορά στη συνολική του **“δυναμική σταθερά”** με άθροισμα όλες τις πολλαπλές ιδιότητές του και μία αιώνια κινητική κατάσταση που αφορά στις υποδιαίρεσεις και τα μέρη του.

Τη σταθερή κατάσταση του σύμπαντος οι αρχαίοι Έλληνες μύστες και φιλόσοφοι την ονόμασαν αιθερική κατάσταση.

Την κινητική κατάσταση του σύμπαντος ορίζει το φως. Ο αιθέρας και το φως που τον διαπερνά, ταξιδεύοντας προς κάθε κατεύθυνση αποτελούν την διττή εντελέχεια του σύμπαντος, την ψυχή του.

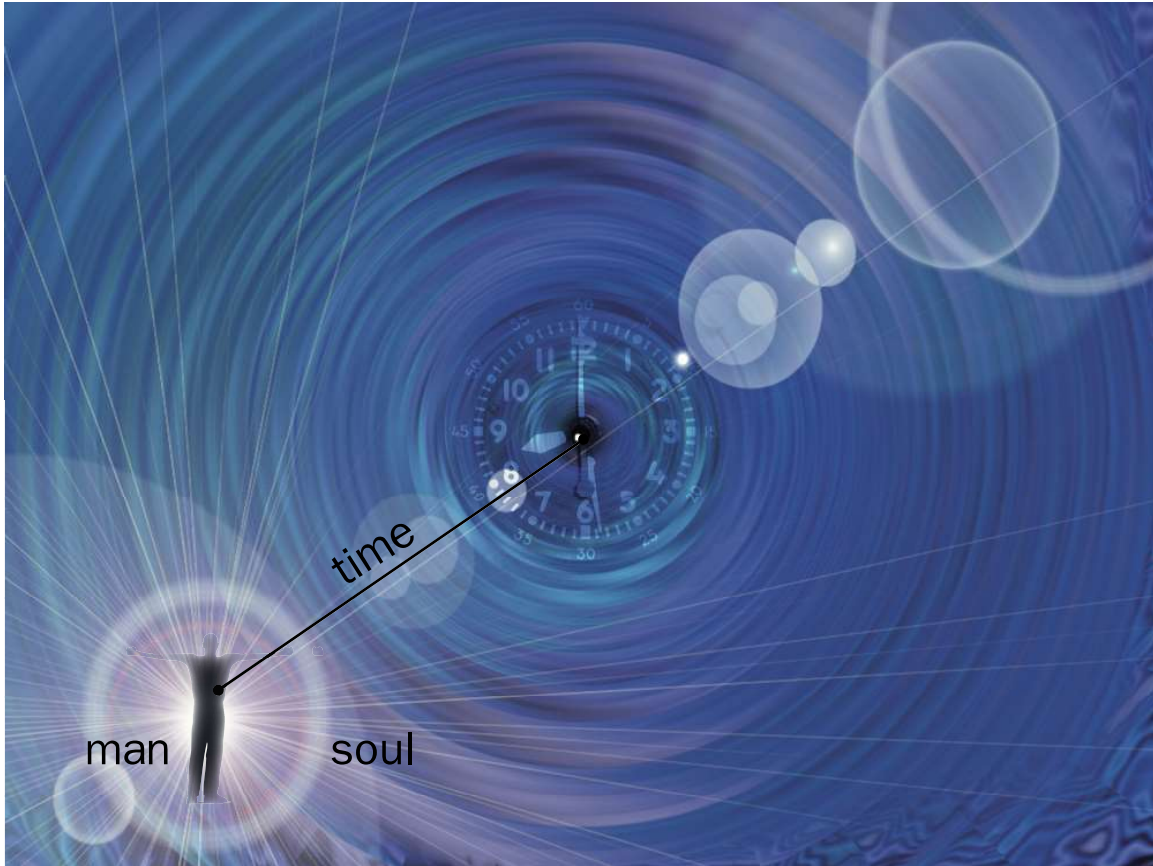

Οι μετρήσεις που έγιναν από τους επιστήμονες για τις ελαστικές ιδιότητες του αιθέρα, στα τέλη του 19ου αιώνα, δεν έδωσαν τις απαντήσεις που περίμεναν στα ερωτήματά τους, ότι δηλαδή το φως έπρεπε να διαδίδεται με σταθερή ταχύτητα μέσω του αιθέρα.

Πιστεύω όμως ότι αυτό δεν αποτελεί αιτία κατάργησης της ιδέας υπάρξεως του αιθέρα. Η σταθερή κατάσταση υπάρξεώς του στο σύνολο του χωρόχρονου δίνει τη δυνατότητα στο σύμπαν να εμπεριέχει τον εαυτό του, να έχει εγγεγραμμένη στη φύση του την πλήρη γνώση μέσω της οποίας υπάρχει και να μεσολαβεί για τη στιγμιαία μετάδοση πληροφοριών σε κάθε σημείο του απείρου, ώστε να συγκροτούνται και ισχύουν οι κοσμολογικές σταθερές

Σ' αυτό το συμβατικό πίνακα βλέπουμε τον άνθρωπο που αποτελείται από ύλη και πνεύμα, δηλαδή ψυχή, μέσα σ'ένα σύμπαν που κι αυτό αποτελείται από ύλη και πνεύμα, δηλαδή ψυχή.

Τι συμβαίνει όμως

σε κάποιον που ταξιδεύει με την ταχύτητα του φωτός; Το πρώτο πράγμα που συμβαίνει είναι η διακοπή της ροής του χρόνου.

που επιτρέπουν στο σύμπαν να υπάρχει χωρίς να καταρρέει. Θεωρώ σημαντικό να δώσω περισσότερες επιστημονικές πληροφορίες για τη φύση του φωτός, που είναι απαραίτητες για την κατανόηση της ψυχής, αφού η ψυχή είναι φως.

Η κορυφαία ιδιότητα που έχει το φως είναι η ταχύτητά του. Διαδίδεται με περίπου 300.000 χιλιόμετρα το δευτερόλεπτο.

Άρα η ψυχή, όταν απαλλαγεί από το σώμα, θα μπορεί να ταξιδέψει με την ταχύτητα αυτή.

Τι συμβαίνει όμως σε κάποιον που ταξιδεύει με την ταχύτητα του φωτός;

Το πρώτο πράγμα που συμβαίνει είναι η διακοπή της ροής του χρόνου. Η ψυχή με την ταχύτητα που τρέχει δε χρειάζεται να έχει ρολόι, γιατί οι δείκτες του θα είναι σταματημένοι στη στιγμή της

Τ Ο Φ Ω Σ Τ Η Σ Ψ Υ Χ Η Σ

εκκίνησης. Η αιωνιότητα για την ψυχή που ταξιδεύει είναι μια στατική στιγμή. Άρα για την ψυχή δεν υπάρχει χρόνος. Όμως, ούτε ο χώρος ισχύει για την ψυχή, αφού ο χωρόχρονος είναι μια εννιαία κατάσταση. Ενώ ο άνθρωπος μέσω των ματιών βλέπει τις εικόνες του κόσμου σε δύο διαστάσεις, σαν μια φωτογραφία, η ψυχή που είναι κύμα φωτός βλέπει το περιβάλλον σε τρεις διαστάσεις ή και περισσότερες.

Το φως της ψυχής, με όλες τις ιδιότητες και τις ποικιλίες του κλασικού φωτός, είναι ένα μείγμα κυμάτων με διαφορετικά μήκη κύματος. Αν τα διαχωρίσουμε με ένα πρίσμα, θα διαπιστώσουμε ότι το κόκκινο έχει μεγαλύτερο μήκος κύματος από το πορτοκαλί, το πορτοκαλί μεγαλύτερο από το κίτρινο και ακολουθούν οι μικρόνσεις μέχρι το βιολετί. Αυτό που κάνει τα

Αυτό που κάνει τα χρώματα διαφορετικά είναι το μήκος κύματος κι αυτό που περιέχει η ψυχή ως ποιοτικό υλικό που αφορά στην αγάπη, στην κακία, το μίσος και κάθε άλλο επίπεδο συμπεριφοράς, καθορίζεται από το δικό της μήκος κύματος.

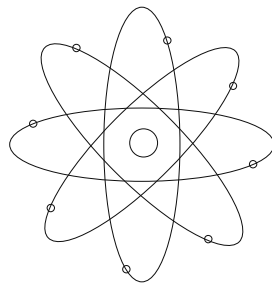
χρώματα διαφορετικά είναι το μήκος κύματος κι αυτό που περιέχει η ψυχή ως ποιοτικό υλικό που αφορά στην αγάπη, στην κακία, το μίσος και κάθε άλλο επίπεδο συμπεριφοράς, καθορίζεται από το δικό της μήκος κύματος. Αυτό μας δίνει το δικαίωμα να σκεφτόμαστε πως η κάθε ατομική ψυχή έχει ένα ενιαίο δικό της χρώμα που της αποδίδει την ταυτότητά της.

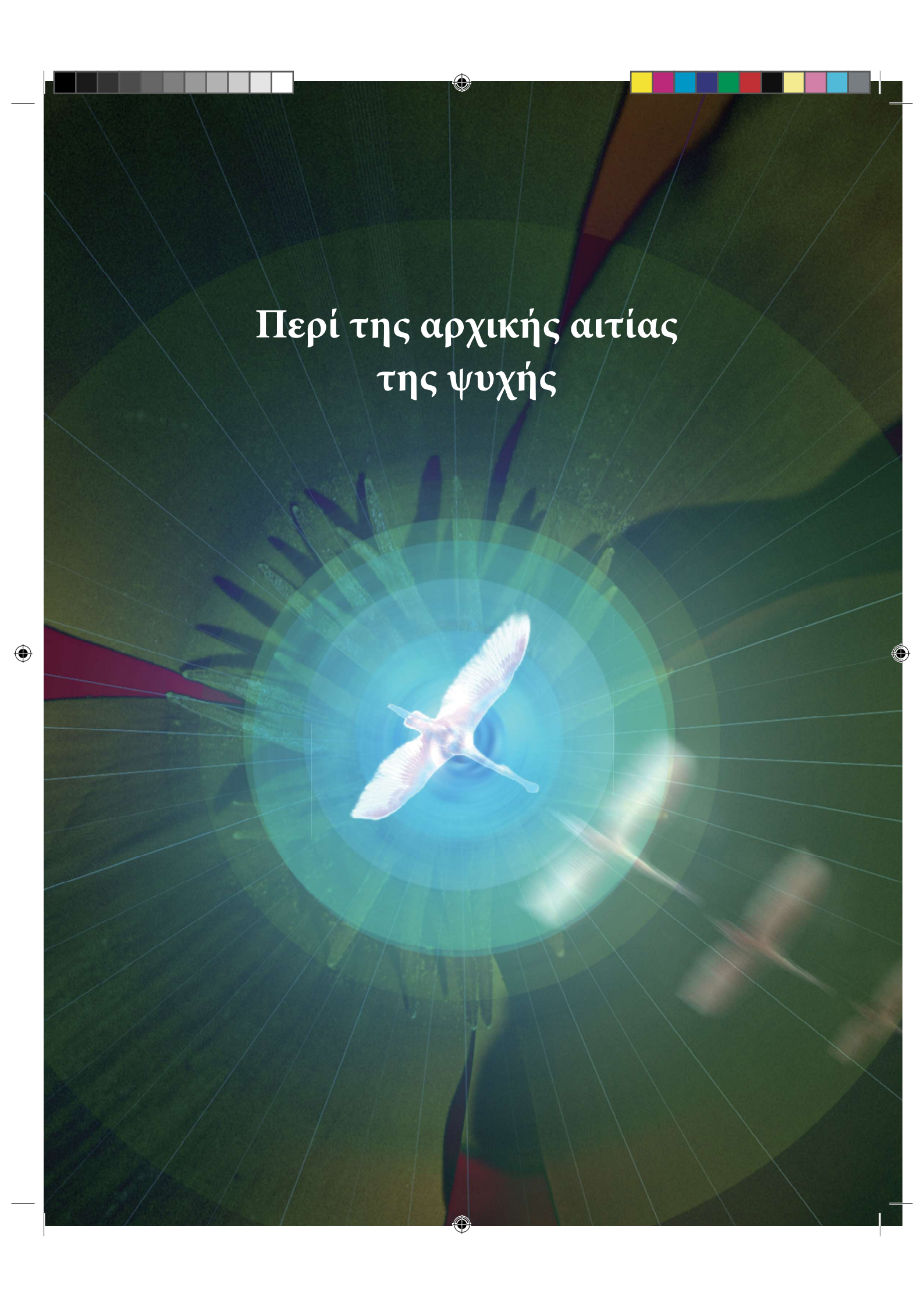
Εάν το ψυχικό φως έχει μεγαλύτερο μήκος κύματος, από το κόκκινο, λέγεται υπέρυθρο και γίνεται αόρατο στο μάτι.

Αν αντίθετα γίνει υπεριώδες με πολύ μικρό μήκος κύματος γίνεται πάλι αόρατο. Γι' αυτό παρατηρείται το φαινόμενο στην ψυχομετρία μέσω ειδικών οργάνων, άλλοτε η ψυχή να φαίνεται πολύ, άλλοτε λίγο και άλλοτε καθόλου.

Κανένα μικροσκοπικό σωματίδιο δεν μπορεί να τρέξει με την ταχύτητα του φωτός. Το ηλεκτρόνιο που έχει βάρος απειροελάχιστο, με τεχνητή προώθηση σε πυρηνικούς αντιδραστήρες για να συγκριθεί η ταχύτητά του με το φως, φορτώνεται ένα πρόσθετο βάρος, που σε μια απόσταση τριών περίπου χιλιομέτρων ζυγίζει 40.000 φορές περισσότερο από όσο ζυγίζει στην εκκίνηση. Το ίδιο συμβαίνει και σε οποιοδήποτε άλλο σωματίδιο εκτός από το φως. Η σταθερή κατάσταση του φωτός πιστοποιεί τη σταθερή κατάσταση της ψυχής. Ο «**άλλος κόσμος**», που είναι ο κόσμος της ψυχής, είναι ένα περιβάλλον όπου ο χωρόχρονος και οι βαρυτικές επιδράσεις, σε σχέση με την ταχύτητα του φωτός που ταξιδεύει η ψυχή, δημιουργούν το περιβάλλον ενός άλλου σύμπαντος.

Ενός σύμπαντος με εντελώς διαφορετικούς νόμους από τους νόμους της γνωστής φύσης του κόσμου. Ενός σύμπαντος που, ενώ είναι ένα «**άλλο σύμπαν**», εμπεριέχεται μέσα στο γνωστό μας σύμπαν. Κι όσο κι αν φαίνεται παράξενο, το σύμπαν των ψυχών μπορεί να βρίσκεται κοντά μας... δίπλα μας... στο χώρο που ζούμε καθημερινά.

Περί της αρχικής αιτίας
της ψυχής

Το ερώτημα που, από τα αρχαία χρόνια ως σήμερα, βασανίζει τον άνθρωπο είναι: «**Τι είναι ψυχή;**»
 Κι αυτό το ερώτημα γίνεται κυρίαρχο, αν σκεφθούμε ότι ο Ιησούς Χριστός ήρθε στον κόσμο για να σώσει την ψυχή του ανθρώπου κι όχι απλά τους ανθρώπους.

Και είναι το ερώτημα επίσης κυρίαρχο, αν προσθέσουμε στην “**Ανθρωπική Αρχή**” τον όρο ότι “**το σύμπαν έγινε και υπάρχει για λογαριασμό όχι του σαρκικού ανθρώπου, αλλά της ψυχής του ανθρώπου**”, γιατί ο χωρόχρονος μόνο με την ψυχή έχει συμβατότητα.

Πριν ασχοληθούμε με τη σύγχρονη επιστημονική άποψη “**τι είναι ψυχή**”, ας δούμε τι λένε οι Έλληνες φιλόσοφοι του αρχαίου κόσμου.

Πρώτος ο Σωκράτης έχει ανακαλύψει την ασύγκριτη αξία της ψυχής, σε σχέση με όλα τα άλλα αγαθά αυτού του κόσμου.

Ο Πλάτων, μιλώντας για την ψυχή, ξεκινάει με την πεποίθηση ότι τη Γνώση, όπως και τις έννοιες της Δικαιοσύνης, του Αγαθού, της Ισότητας, η ψυχή πρέπει να τις είχε δεχθεί μέσα της σε μία προκοσμική περίοδο της υπάρξεώς της.

Έτσι η γνώση μας, για κάθε μάθηση, δεν είναι παρά ανάμνηση από τις εικόνες που είχε ζήσει η ψυχή στην προσωπική ζωή της. Η ψυχή ξαναθυμάται όσα είχε ξεχάσει με την είσοδό της στο σώμα. Η ναρκωμένη μνήμη ξυπνάει, όταν βλέπει πράγματα που μοιάζουν ή που διαφέρουν από τις άλλοτε γνωστές της υπερκόσμιες μορφές. Η γνώση λοιπόν, που κάποτε τη δεχθήκαμε μέσα μας, βρισκόταν σε λήθαργο ώσπου, μια μέρα, μια σειρά από εντυπώσεις των αισθήσεων προκάλεσαν τη διαδικασία της συγκρίσεως, των συσχετισμών και των συμπερασμάτων και την αφύπνισαν μέσα στη συνείδησή μας. Έτσι, για παράδειγμα, με τη θέα μίας ωραίας μορφής ξυπνά μέσα στην ψυχή μας η ανάμνηση του πρωταρχικά Ωραίου, που κάποτε είχαμε δει... κι αυτό μας γεμίζει με μια ακατανίκητη νοσταλγία στον κόσμο των αιώνιων Ιδεών προς το αιώνιο Αρχέτυπο.

Από αυτή τη σκοπιά εξηγείται και η καταγωγή της αληθινής αγάπης, του «**Πλατωνικού Έρωτα**», που δεν είναι τίποτε άλλο παρά ο “πόθος της ψυχής για το αιώνιο” που προκύπτει από τον αγώνα του φιλοσόφου να κατανοήσει την αληθινή εικόνα των όντων, που κάποτε τα είχε “**δει**” στο βασίλειο της αληθινής πραγματικότητας... και, ταυτόχρονα, από το μεγάλο του πόθο να τα βιώσει σ’ αυτή τη ζωή, μέσα από το χώρο των πέντε αισθήσεων.

Π Ε Ρ Ι Τ Η Σ Α Ρ Χ Ι Κ Η Σ Α Ι Τ Ι Α Σ Τ Η Σ Ψ Υ Χ Η Σ

Μαζί με τη θεωρία των ιδεών, η θεωρία της ψυχής αποτελεί το κεντρικό μέρος όλης της Πλατωνικής φιλοσοφίας.

Αυτά τα δύο συστήματα ιδεών είναι άρρηκτα δεμένα μεταξύ τους. Η ψυχή έχει την ικανότητα να γνωρίζει και να κινεί μόνη της τα πράγματα του αισθητού κόσμου. Όμως απ' όλα σπουδαιότερο, είναι η νοητική δύναμη της ψυχής. Μόνο σ' αυτή χρωστάει η ψυχή του ανθρώπου τη μοναδική αξία της απέναντι σε κάθε έμψυχο και άψυχο πλάσμα. Μόνο με τη νοητική δύναμή της μπορεί η ψυχή να έρθει σε σχέση με το Αιώνιο, με το μοναδικό αληθινό Ον, με τις Ιδέες.

Όμως, για τον Πλάτωνα η ψυχή έχει μία ιδιότυπη, μεσαία θέση ανάμεσα στους δύο κόσμους: έχει **“θεία καταγωγή”**, είναι **“συγγενική”** με τις **“Ιδέες”**, όμως δεν είναι ιδέα...αλλά από όλα τα πράγματα του κόσμου είναι το μόνο που μοιάζει μ' αυτές.

Η ψυχή γνωρίζει το θείο, γιατί από το θείο προέρχεται, είναι

Από αυτή τη σκοπιά εξηγείται και η καταγωγή της αθηθικής αγάπης, του «Πλάτωνικού Έρωτα», που δεν είναι τίποτε άλλο παρά ο **“πόθος της ψυχής για το αιώνιο”**.

Α Π Ο Τ Ο Ν Α Ρ Ι Σ Τ Ο Τ Ε Λ Η Σ Τ Ο Ν Η Α W K I N G

Για τον
Αριστοτέλη
η ερευνά
της ψυχής
απλώνεται
σ' ολόκληρο
το βασίλειο
της οργανικής
φύσεως και το
μέτρο της δίνει
τελεολογική
άποψη.

και η ίδια θεία... έχει τη γνώση του αιώνιου... κι αυτό δηλώνει τη δική της θεοποίηση...την ομοίωσή της με τον ίδιο το Θεό!

Στα πλαίσια της θεολογίας που αφορά στον προορισμό της ψυχής, ο Πλάτων πιστεύει ότι ένα μέρος απ' το κακό που υπάρχει σ' αυτό τον κόσμο δεν είναι κακό.

Πραγματικό κακό είναι μόνον το ηθικό κακό!

Τα άλλα κακά έχουν πηγή τους τον ίδιο τον άνθρωπο κι όχι το Θεό, που είναι πηγή μόνο του καλού.

Ο Θεός βοηθάει τον άνθρωπο. Ποτέ δεν εγκαταλείπει τον καλό και τον δίκαιο...αλλά απλά τον δοκιμάζει.

Ούτε ο κακός μπορεί να ξεφύγει από τη θεϊκή τιμωρία.

Αν δεν τιμωρηθεί σε αυτή τη ζωή, σίγουρα θα τιμωρηθεί στην άλλη.

Την τιμωρία τη στέλνει ο Θεός στον άνθρωπο για να τον οδηγήσει τελικά στο καλό.

Δρ. ΚΑΜΠΙΖΙΩΝΗΣ

«Και βεβαίως ερχόμαστε στο μαθητή του Πλάτωνα, τον Αριστοτέλη.

Αυτός ήταν πιο πρακτικός και πιο ρεαλιστής και είπε: «Σε σέβομαι δάσκαλε πάρα πολύ αλλά περισσότερο απ' όλα σέβομαι την αλήθεια. Και η αλήθεια είναι ότι οι μορφές δεν είναι εξελικτικές αλλά είναι υπαρκτές, είναι μέσα στα πράγματα, όχι ύλη χωρίς μορφή και όχι μορφή χωρίς ύλη».

Για τον Αριστοτέλη η ερευνά της ψυχής απλώνεται σ' ολόκληρο το βασίλειο της οργανικής φύσεως και το μέτρο της δίνει τελεολογική άποψη. Η ψυχή είναι όχι μόνον **“κινητική αιτία”** αλλά και η μορφοποιητική αρχή, το είδος του σώματος και ο σκοπός που επιτελεί. Σύμφωνα με τον ορισμό του Αριστοτέλη, η ψυχή είναι «ο πρωταρχικός αυτοσκοπός ενός οργανικού σώματος» που έχει από μέσα του δική του ψυχή. Το σώμα, στο σύνολο του, δεν είναι τίποτα άλλο παρά το όργανο της ψυχής.

Ο Αριστοτέλης αναγνωρίζει τρεις διαφορετικούς τύπους ψυχής, με ολότελα διαφορετικές δυνάμεις στον καθένα. Ο πρώτος τύπος είναι η **“θρεπτική ψυχή”**. Είναι ο κατώτερος και αφορά στην ψυχή του φυτικού κόσμου.

Η ενέργειά της εκδηλώνεται στη θρέψη, την αύξηση, την αναπαραγωγή και την ξήρανση κάθε φυτού, κάθε δένδρου, κάθε είδους του φυτικού κόσμου.

Η δεύτερη ψυχή για του Αριστοτέλη είναι η **“αισθητική ψυχή”** και αναφέρεται

Ο Πυθαγόρας, ως συνεχιστής της Ορφικής θρησκείας, διδάσκει ότι η ψυχή έχει θεία καταγωγή και, επομένως, είναι αθάνατη.

στο βασίλειο των ζώων. Αυτός ο τύπος ψυχής συμπεριλαμβάνει, εκτός από τις ιδιότητες της θρεπτικής ψυχής, τις επιπλέον ιδιότητες της κίνησης μέσα στο χώρο της αίσθησης, όπως τη φαντασία και την επιθυμία. Ο ανώτερος τύπος της Αριστοτελικής ψυχής είναι ο νους. Αυτός δόθηκε μόνο στον άνθρωπο. Ενέργειά του είναι αποκλειστικά η σκέψη.

Ο Πλωτίνος λει για την ψυχή:

«Η ψυχή είναι θεϊκή ουσία, έχει ζωή από μέσα της, είναι αθάνατη, απλή, μοιρασμένη παντού και, ταυτόχρονα, ακομμάτιαστη. Είναι η οργανωτική αρχή του ζωντανού μηχανισμού, δίνει στα σώματα ζωή και κίνηση, αποτελεί την αρχή της ενότητας του σώματος και του κόσμου.»

Ο Πυθαγόρας, ως συνεχιστής της Ορφικής θρησκείας, διδάσκει ότι η ψυχή έχει θεία καταγωγή και, επομένως, είναι αθάνατη.

Πιστεύει ακόμα ο Πυθαγόρας ότι η ψυχή πραγματοποιεί ένα κύκλο γεννήσεων και θανάτων μέσα από όλα τα είδη της ζωής, μέχρι να γνωρίσει τον πλήρη εξαγνισμό και να ξαναγυρίσει στον ίδιο το Θεό.

Η Πυθαγόρεια ασκητική ζωή αγιάζει την ανθρώπινη ψυχή ανάγει τον Πυθαγόρα στο ύψιστο επίπεδο του μεγάλου ηθικού και θρησκευτικού μεταρρυθμιστού!

Καθετί που γίνεται, έχει την αιτία του. Όμως, η πρώτη αιτία δεν είναι ούτε τα άτομα...ούτε τα σώματα...ούτε οι κινήσεις των άστρων. Είναι η ψυχή! Πάνω στην ψυχή υπάρχει ο χωριστός νους.

Αυτός είναι ταυτόσημος με το Ον, είναι “ένα” με αυτόν.

Περί της εντελέχειας
του σύμπαντος και της Αναστάσεως
του Ιησού Χριστού

Έχουμε το δικαίωμα να σκεφτόμαστε πως η ψυχή έχει την ιδιότητα να ταξιδεύει σαν μια ηλιαχτίδα μέσα στο σύμπαν με την ταχύτητα του φωτός.

Με βάση τα στοιχεία που έχω συλλέξει από το βιβλίο του Stephen Hawking “**ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ**” για τις κοσμικές χορδές και τα στοιχεία από τον Αριστοτέλη, από την μελέτη του “**Περί ψυχής**”, φτάνω στα ακόλουθα συμπεράσματα, που τα συγκροτώ σε μία τολμηρή πρόταση με συγκεκριμένα, όμως, επιστημονικά στοιχεία.

Κοσμικές χορδές είναι αντικείμενα που μοιάζουν με τις χορδές μιας άρπας, έχουν πολύ μεγάλο μήκος, αλλά πολύ μικρή διατομή και δέχονται την επίδραση τεραστίων εφελκυστικών δυνάμεων πολλών δυσεκατομμυρίων τόνων.

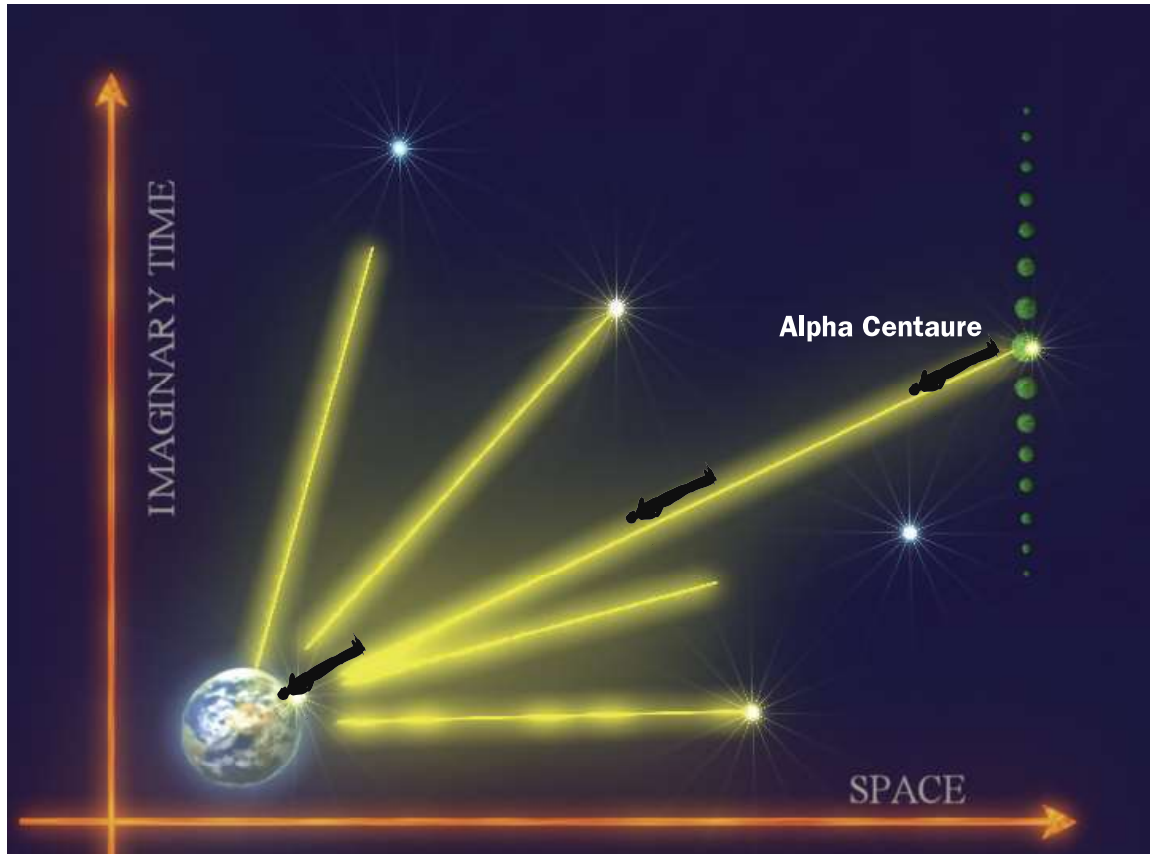
Σύμφωνα με τη θεωρία της σχετικότητας, τίποτα δεν μπορεί να ταξιδέψει γρηγορότερα από το φως και σύμφωνα με τον Αριστοτέλη η ψυχή είναι φως.

Άρα έχουμε το δικαίωμα να σκεφτόμαστε πως η ψυχή έχει την ιδιότητα να ταξιδεύει σαν μια ηλιαχτίδα μέσα στο σύμπαν με την ταχύτητα του φωτός. Έχουμε επίσης το δικαίωμα να σκεφτόμαστε πως, αν η ψυχή είναι ένα σύνολο φωτονίων, αυτά τα φωτόνια θα μπορούν να διαπερνούν την πολύ μικρή διατομή μιας κοσμικής χορδής και να ταξιδεύουν στις ράγες της.

Στη γλώσσα της αστροφυσικής, κοσμική χορδή ή κοσμική σήραγγα είναι ένας λεπτός σωλήνας χωρόχρονου, που μπορεί να συνδέσει δύο, σχεδόν επίπεδες και με τεράστια απόσταση μεταξύ τους, περιοχές του σύμπαντος. Ο Stephen Hawking ισχυρίστηκε ότι θα μπορούσε κάποιος κάποτε στο μέλλον να ανακαλύψει μια κοσμική σήραγγα που να οδηγεί από κάποιο σημείο του ηλιακού συστήματος, π.χ. τη γη, σε κάποιο άλλο σημείο, π.χ. του Άλφα Κενταύρου. Η έκπληξη που μας περιμένει είναι ότι, ενώ η γη απέχει από το Άλφα Κενταύρου τριάντα τρισεκατομμύρια χιλιόμετρα, το μήκος μέσα από την κοσμική σήραγγα θα ήταν λίγα μόλις εκατομμύρια χιλιόμετρα.

Σ’ αυτό τον πίνακα βλέπουμε, σε μία υποθετική χαρτογράφηση τη γη να συνδέεται με το Άλφα Κενταύρου μέσω μιάς κοσμικής σήραγγας. Αν υποθέσουμε ότι ένας άνθρωπος πέθανε στη γη και

Αν υποθέσουμε ότι ένας άνθρωπος πέθανε στη γη και η ψυχή του έπεσε στην τρύπα μιας κοσμικής σήραγγας, η ψυχή αυτή θα έφτανε στο Άλφα Κενταύρου την ίδια στιγμή που πέθανε το σώμα του

η ψυχή του έπεσε στην τρύπα μιας κοσμικής σήραγγας, η ψυχή αυτή θα έφτανε στο Άλφα Κενταύρου την ίδια στιγμή που πέθανε το σώμα του, ίσως και λίγο νωρίτερα, ενώ με κανονικές συνθήκες θα χρειαζόταν τέσσερα περίπου έτη φωτός. Το παράδειγμα αυτό μας οδηγεί στο υποθετικό συμπέρασμα ότι, όταν απελευθερωθεί μια ψυχή από ένα σαρκικό σώμα, μπορεί να έχει τη δυνατότητα να ταξιδέψει σε μηδενικό χρόνο προς οποιαδήποτε άκρη του Σύμπαντος. Αν αυτό συμβαίνει, συμπεραίνουμε πως το χαοτικό μέγεθος του Σύμπαντος, αν συγκριθεί με τις κινητικές ιδιότητες της ψυχής, δεν είναι πραγματικό αλλά πλασματικό. Η ψυχή δηλαδή και το Σύμπαν είναι δύο ισότιμες δυνάμεις που αθροιστικά παράγουν στο χωρόχρονο τη στατική αιωνιότητα. Άρα το σύμπαν αποτελεί τον κατοικητήριο χώρο της ψυχής.

Αν ο Θεός δημιούργησε ένα Σύμπαν που στα ανθρώπινα μάτια και την

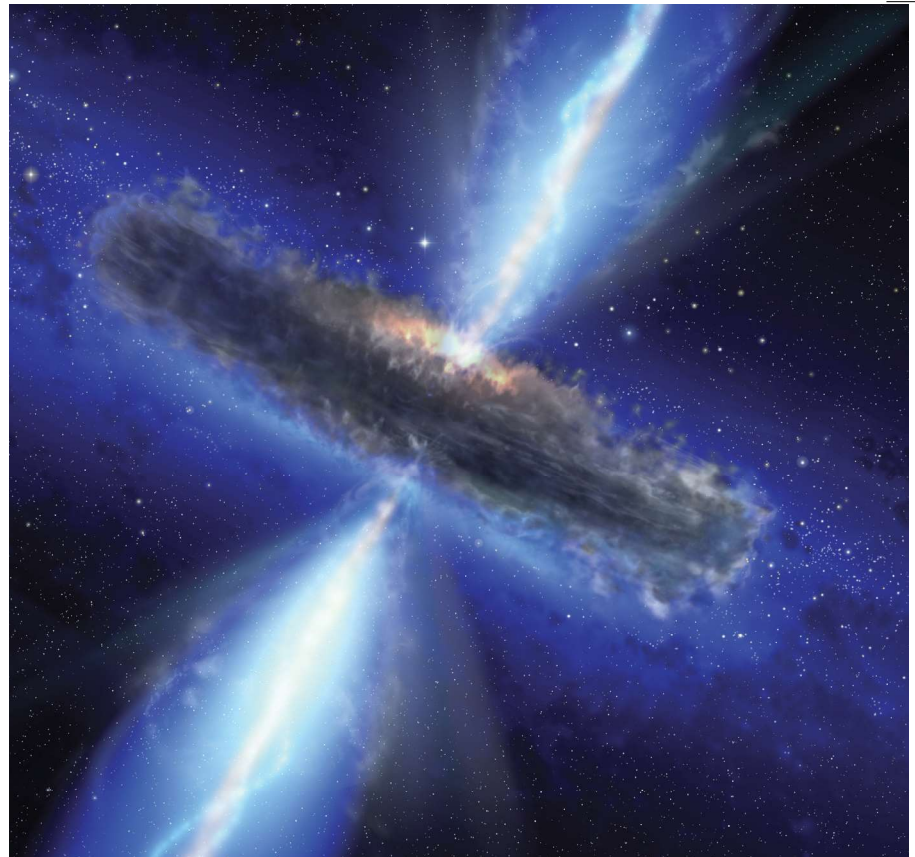
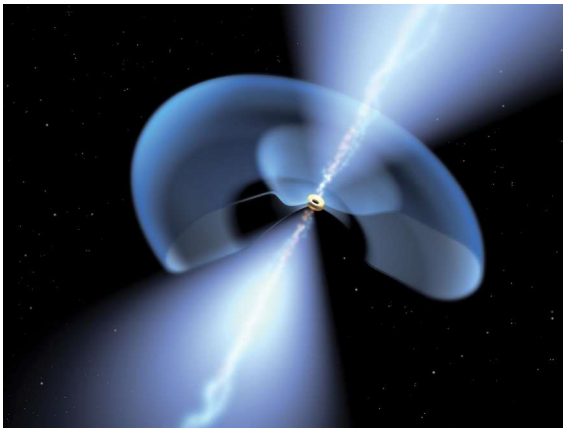
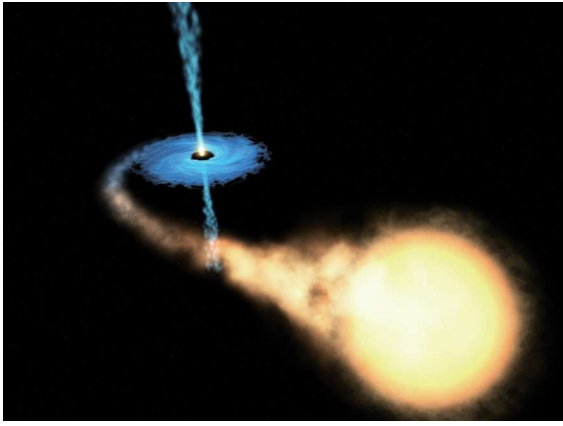

Οι άνθρωποι σ' αυτό τον κόσμο μπορεί να είναι λίγο καλοί ή λίγο κακοί, ή περισσότερο καλοί και περισσότερο κακοί, με πράξεις που προσδιορίζονται από τον κωδικό αριθμό της ψυχής τους.

ανθρώπινη αντίληψη φαίνεται άπειρο, στην πραγματικότητα αυτό το Σύμπαν για την ανθρώπινη ψυχή έχει μέγεθος που ισούται με την πλήρη αντίληψη του χώρου που έχει και κινείται η ίδια η ψυχή.

Ο Αριστοτέλης λέει ότι **“η ψυχή είναι αριθμός που κινεί τον εαυτό του”**. Η κάθε ψυχή, δηλαδή, είναι μια αυτόνομη εν δυνάμει ατομική υπόσταση, με συγκεκριμένη αξία περιεχομένου, ο δε αριθμός της μπορεί να δηλώνει εξ υπαρχής την ουσία της, αν δηλαδή είναι άρτιος, περιττός, θετικός, αρνητικός, σύνθετος ή απλός.

Πιο απλά συμπεραίνουμε ότι οι άνθρωποι σ' αυτό τον κόσμο μπορεί να είναι λίγο καλοί ή λίγο κακοί, ή περισσότερο καλοί και περισσότερο κακοί, με πράξεις που προσδιορίζονται από τον κωδικό αριθμό της ψυχής τους. Πιθανόν, για κάθε ανθρώπινη ψυχή, ή ακόμα για κάθε ον, να αναλογεί μια κοσμική σήραγγα που τον οδηγεί στον προσωπικό του παράδεισο ή κόλαση. Πιθανόν ακόμα, μέσα από τις διασταυρώσεις των κοσμικών σηράγγων

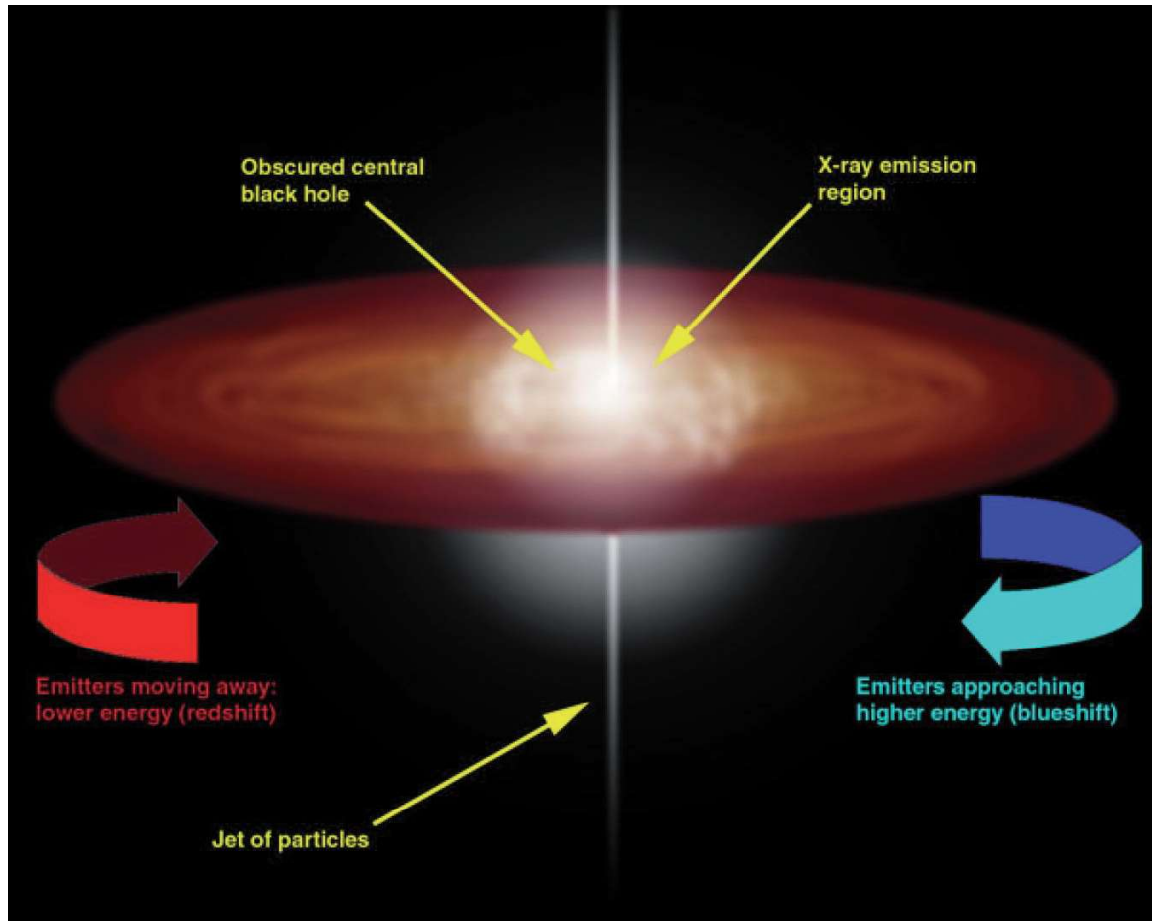
Ο μέχρι σήμερα αποδεκτός όρος της “μαύρης τρύπας” είναι ότι, αν ένα σύνολο σημείων του χωρόχρονου έχει υπερβολικά μεγάλη βαρύτητα, τότε τίποτα δεν μπορεί να διαφύγει σε μεγάλη απόσταση, ακόμα και το φως.

με μαύρες τρύπες και πηγές φωτός, μέσα στο Σύμπαν, να αντιστοιχούν τερματικοί σταθμοί φωτός ή σκότους για τις ανθρώπινες ψυχές.

Αν αυτό που οι γραφές ονομάζουν παράδεισο ή κόλαση είναι δυνατό να υφίσταται, τότε μπορούμε να ισχυριζόμαστε ότι ανακαλύψαμε τον ορισμό της εντελέχειας του Σύμπαντος, που δεν είναι μόνο η αθροιστική σχέση της ψυχής του Όλου με τη θεία “Μονάδα”, αλλά ταυτόχρονα και ο σκοπός υπάρξεως της ατομικής ψυχής, που αποτελεί και το κορυφαίο βίωμα του Αριστοτέλη, όχι μόνο ως αριθμός αλλά και ως περιεχόμενο του αριθμού.

Στην περίπτωση αυτή, η πρότασή μου αφορά στην επιστημονική εξήγηση της Αναστάσεως του Ιησού Χριστού και της κοσμικής νίκης του φωτός στο σκοτεινό κόσμο του Άδη. Ο μέχρι σήμερα αποδεκτός όρος της “μαύρης τρύπας” είναι ότι, αν ένα σύνολο σημείων του χωρόχρονου έχει υπερβολικά μεγάλη βαρύτητα, τότε τίποτα δεν μπορεί να διαφύγει σε μεγάλη απόσταση, ακόμα και το φως. Τα όρια μιας μαύρης τρύπας σχηματίζονται από τις διαδρομές στο χωρόχρονο των ακτίνων του φωτός, που δεν κατορθώνουν να διαφύγουν από τη μαύρη τρύπα και τριγυρίζουν πάνω ακριβώς στην περιμέτρή της.

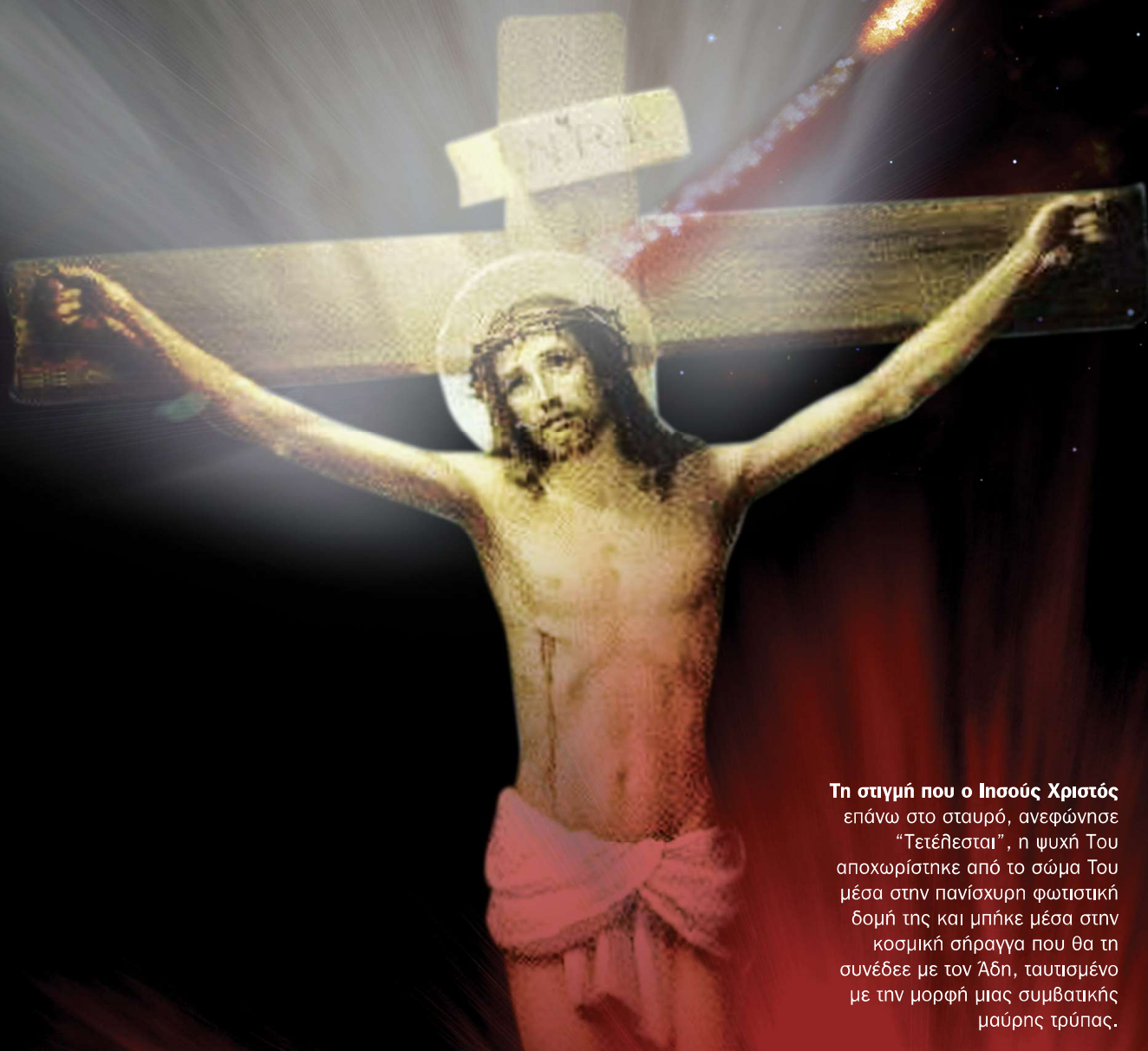

Μια μαύρη τρύπα μπορεί να “αιχμαλωτίσει” ένα τεράστιο αριθμό ακτίνων φωτός στην περιμετρική επιφάνειά της.

Επειδή ακριβώς το φως που μπορεί να εκπέμπει ένα σώμα ακόμα δεν μπορεί να φτάσει στα μάτια ενός παρατηρητή που βρίσκεται στη γη, λόγω της υπερβολικής βαρύτητας του σώματος που έλκει το φως προς τα πίσω, γι’ αυτό ο παρατηρητής της γης, εκεί που βρίσκεται το βαρυντικό σώμα, δεν βλέπει τίποτα παρά μόνον κενό.

Από αυτά τα δύο επιστημονικά στοιχεία συνάγουμε ότι μια μαύρη τρύπα μπορεί να “αιχμαλωτίσει” ένα τεράστιο αριθμό ακτίνων φωτός στην περιμετρική επιφάνειά της, ενώ στο εσωτερικό της, που είναι ένας καταβροχθιστής κοσμικής ύλης, διατηρεί ένα πανίσχυρο μαγνητικό πεδίο, ώστε ακόμα και ένα πραγματικό σωματίδιο να έχει αρνητική ενέργεια.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΝΤΕΛΕΧΕΙΑΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Τη στιγμή που ο Ιησούς Χριστός
επάνω στο σταυρό, ανεφώνησε
“Τετέλεσται”, η ψυχή Του
αποχωρίστηκε από το σώμα Του
μέσα στην πανίσχυρη φωτιστική
δομή της και μπήκε μέσα στην
κοσμική σήραγγα που θα τη
συνέδεε με τον Άδη, ταυτισμένο
με την μορφή μιας συμβατικής
μαύρης τρύπας.

Στο κέντρο του Γαλαξία μας υπάρχει μια κεντρική, τεράστια, μαύρη τρύπα

Από ένα συνέδριο αστροφυσικής στην Ακαδημία Αθηνών, το 2002, είχα αποκομίσει το ακόλουθο στοιχείο:

- “Ο Μίλερ μίλησε για μία κεντρική μαύρη τρύπα στο γαλαξία, που δε βρίσκεται ακριβώς στο κέντρο, αλλά ακολουθεί μια παράξενη κίνηση γύρω από το κέντρο. Αυτή η κίνηση διαφέρει από την κίνηση του Μπόλντερ και για να την καταλάβουμε χρειάζεται περαιτέρω μελέτη...”

Κάπου λοιπόν στο κέντρο του Γαλαξία μας υπάρχει μια κεντρική, τεράστια, μαύρη τρύπα, ισχυρίζεται σήμερα η επιστήμη. Πιστεύω πως έχουμε το δικαίωμα να υποθέσουμε ότι, ξεκινώντας μια κοσμική σήραγγα από τη γη, που καταλήγει στο στόμιο μίας γιγάντιας μαύρης τρύπας στο κέντρο του γαλαξία μας που απέχει περίπου 50.000 έτη φωτός, μπορεί να αποτελέσει τις ράγες που μπορεί να γλιστρήσει μια ισχυρή δέσμη φωτός που ανήκει σε κάποια γήινη ψυχή μηδενίζοντας την ιλιγγιώδη απόσταση μεταξύ γης και κέντρου του Γαλαξία μας.

Τη στιγμή που ο Ιησούς Χριστός επάνω στο σταυρό, μετά τα φρικτά μαρτύρια που υπέστη, ανεφώνησε “Τετέλεσται”, η ψυχή Του αποχωρίστηκε από το σώμα Του μέσα στην πανίσχυρη φωτιστική δομή της και μπήκε μέσα στην κοσμική σήραγγα που θα τη συνέδεε με τον Άδη, ταυτισμένο με την μορφή μιας συμβατικής μαύρης τρύπας. Στα πλαίσια αυτής της πρότασης έχουμε το δικαίωμα να ταυτίσουμε τον Άδη με μια μαύρη τρύπα που συλλαμβάνει τις διερχόμενες στο κενό ακτίνες φωτός, ίσως ψυχών, τις αιχμαλωτίζει στο πέρασμά τους και τις καταδικάζει να περιστρέφονται στο διηνεκές στον ορίζοντα των γεγονότων της, χωρίς να μπορούν να διαφύγουν από τον αέναο στρόβιλό της.

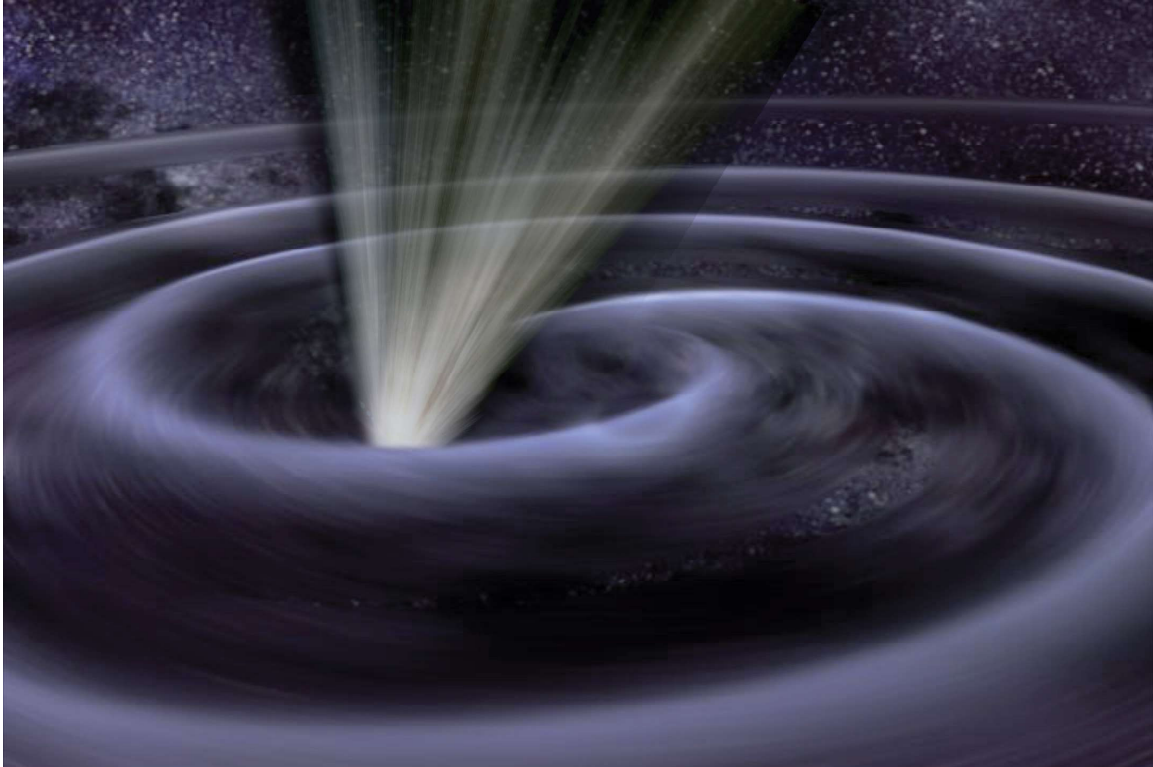
Σύμφωνα με τη θεωρία της Κβαντικής Μηχανικής, τα κάθε μορφής σωματίδια μιας μαύρης τρύπας, που είτε ελάχιστα εκπέμπει είτε περιστρέφονται στον ορίζοντα των γεγονότων της, δεν προέρχονται από το εσωτερικό της αλλά από τον “κενό χώρο” έξω από τον ορίζοντα των γεγονότων της.

Έχουμε επίσης το δικαίωμα, με βάση τις ντετερμινιστικές θεωρίες που ισχύουν στη Κβαντική Μηχανική, να κάνουμε άφοβα μια

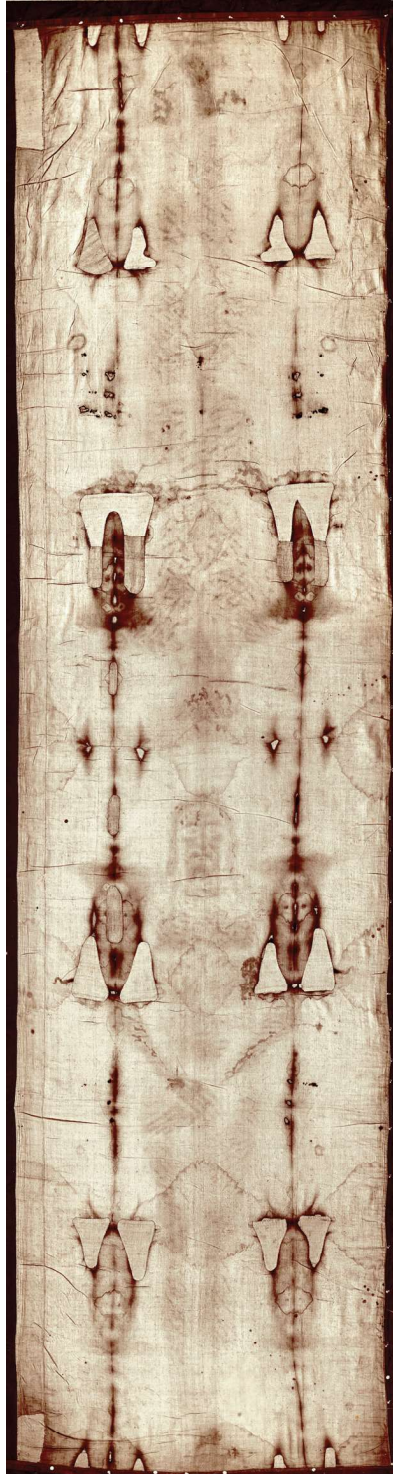
ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΝΤΕΛΕΧΕΙΑΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

πρόταση για την εξέλιξη ενός κύματος φωτός μέσα στον κοσμικό χώρο, όπως το φως της ψυχής του Θεανθρώπου, χωρίς να υπάρχει συγκεκριμένος κβαντικός νόμος, αντίθετος με την πρόταση. Λαμβάνουμε ως συγκεκριμένη και αμετάθετη “θέση” ότι η ισχύς της ψυχής του Ιησού Χριστού είναι το ίδιο το φως της. Αν μια πανίσχυρη ακτίνα φωτός, όπως αυτή της ψυχής του Ιησού, πέσει ξαφνικά μέσα σε μία μαύρη τρύπα ενός συμβατικού Άδη, τότε έχουμε αιφνίδια αύξηση της λεγόμενης εντροπίας της μαύρης τρύπας. Η φαινόμενη και υποτυπώδης θερμοκρασία της καθώς και ο ρυθμός ακτινοβολίας της θα υποστούν, σε ακαριαίο χρόνο, διαφοροποίηση των τιμών τους, που μέχρι τη στιγμή εκείνη συγκροτούν την ισορροπία της. Η ισορροπία αυτή αυτομάτως θα χαθεί και η μάζα της μαύρης τρύπας θα συρρικνωθεί μέσα σε μια τεράστια έκρηξη εκατομμυρίων πυρηνικών βομβών, απελευθερώνοντας όλες τις αιχμάλωτες ακτίνες φωτός, δηλαδή τις ψυχές, από τον ορίζοντα των γεγονότων της.

Αν μια πανίσχυρη ακτίνα
φωτός, όπως αυτή της
ψυχής του Ιησού, πέσει
ξαφνικά μέσα σε μία μαύρη
τρύπα ενός συμβατικού
Άδη, τότε έχουμε αιφνίδια
αύξηση της λεγόμενης
εντροπίας της μαύρης
τρύπας

Η σινδόνη του Τορίνο, μέχρι σήμερα έχει απασχολήσει μεγάλο αριθμό επιστημόνων, για τον τρόπο αποτύπωσης της μορφής του Ιησού Χριστού πάνω στο ύφασμά της.

Τη στιγμή εκείνη μπορούμε να φανταστούμε την επιστροφή της ψυχής του νικητή του Άδη, αλλά και της ακολουθίας των απελευθερωμένων ψυχών από τα δεσμά της μαύρης τρύπας προς τη γη, μέσω των κοσμικών σηράγγων. Τρόπαιο νίκης της ψυχής του Ιησού κατά του Άδη είναι η ίδια η έκρηξή του, η πτώση του.

Κατά την είσοδό της στο νεκρό σώμα, μέσα στο σφραγισμένο τάφο, σε μια νέα ζωογόνο έκρηξη δίνει και πάλι τη ζωή, την κίνηση, τη δράση στο σώμα που ανίσταται. Ταυτόχρονα, η ακολουθία των ψυχών που συνόδευσαν την ψυχή του νικητή του Άδη, ζωογονεί στους τάφους τα νεκρά σώματά τους που κι αυτά ανίστανται και περιφέρονται στις πόλεις.

Το θαύμα της Ανάστασης, στην ευρύτερη έννοιά του, είναι ο ίδιος ο τρόπος που λειτουργούν οι νόμοι του Σύμπαντος. Με λίγα λόγια δεν υπάρχει θαύμα που να καταργεί το νόμο της ζωής και του θανάτου, αλλά ο ίδιος ο νόμος στην Κβαντική λειτουργία του συμπεριλαμβάνει τον νοούμενο ως θάνατο σαν την ίδια τη ζωή.

Η σινδόνη του Τορίνο, μέχρι σήμερα έχει απασχολήσει μεγάλο αριθμό επιστημόνων, για τον τρόπο αποτύπωσης της μορφής του Ιησού Χριστού πάνω στο ύφασμά της. Τελικά οι απόψεις κατέληξαν στο επιστημονικό συμπέρασμα, ότι η μορφή αυτή προέρχεται από μια κοσμική έκρηξη άγνωστης αιτίας. Ίσως τώρα, η αιτία, μας είναι γνωστή.